

POLSKI UNIWERSYTET NA OBCZYŻNIE
W LONDYNIE

ZESZYTY NAUKOWE

SERIA TRZECIA, NR 5, 2017

JOANNA CIECHANOWSKA

GALERIA POSK, LONDYN, APA

SPRAWOZDANIE Z VII KONFERENCJI KWIETNIOWEJ PUNO¹

*A niechaj narodowie wždy postronni znają,
iż Polacy nie gęsi, iż swój... MUSIC... mają.*

(parafraza strofy Mikołaja Reja
w referacie dr. Krzysztofa Ćwiżewicza)

8 kwietnia 2017 roku w Sali Malinowej Polskiego Ośrodka Społeczno-Kulturalnego (POSK) w Londynie odbyła się VII Międzynarodowa Konferencja Polskiego Uniwersytetu na Obczyźnie poświęcona „Muzyce i muzykom polskim w Wielkiej Brytanii po roku 1945”. Referaty wygłaszane były w dwóch językach: polskim albo angielskim.

Konferencję otworzyła prof. dr hab. Halina Taborska, rektor PUNO. Pierwsza sesja, trwająca do południa, poświęcona była nieżyjącym już kompozytorom i muzykom – Andrzejowi Panufnikowi, André Tchaikowsky’emu i Ryszardowi Bakstowi.

---

¹ Obszerny artykuł autorstwa Joanny Ciechanowskiej, poświęcony tematyce konferencji, zatytułowany *Muzyka i muzycy polscy w Wielkiej Brytanii*, ukazał się w londyńskim „Nowym Czasie”, kwiecień 2017, nr 229.

Referat o twórczości i życiu Andrzeja Panufnika, zatytułowany „Sir Andrzej Panufnik, untypical émigré” („Sir Andrzej Panufnik, nietypowy emigrant”), autorstwa lady Camilli Jessel Panufnik, został zaprezentowany w formie audiowizualnej. Żona kompozytora, który w 1991 roku, pod koniec swojego życia, jako pierwszy Polak otrzymał od królowej angielskiej tytuł szlachecki, przebywała w tym czasie w Warszawie na Wielkanocnym Festiwalu Ludwiga van Beethovena, na którym prezentowany był też koncert skrzypcowy Andrzeja Panufnika.

Fotografie wyświetlane na ekranie były w większości robione przez Camillę Jessel Panufnik, która przez wiele lat, po pobycie z rodzicami w Indiach i studiach na Sorbonie, podróżowała jako fotograf, pracując dla Save the Children Fund w Maroku, Kenii, Ugandzie, Somalii i UK. Jej fotografie były pokazywane na wielu wystawach międzynarodowych. Jest też autorką kilkudziesięciu książek. Mimo swoich zawodowych osiągnięć zawsze twierdziła, że jej pierwsza i najważniejsza praca to „być żoną Andrzeja Panufnika”. Lady Panufnik przedstawiła życie osobiste i zawodowe męża, jego wyjazd z Polski, początek kariery w Wielkiej Brytanii, pracę kompozytora i jako dyrygenta Birmingham Symphony Orchestra, a także swoje pierwsze spotkanie z polskim muzykiem i późniejsze, spokojne życie małżeńskie w historycznym domu w Twickenham nad Tamizą.

Referat również poświęcony Panufnikowi, zatytułowany „Sir Andrzej Panufnik – życie i twórczość”, wygłosił prof. zw. dr hab. Szymon Kawalla, czołowy dyrygent polski, skrzypek, kompozytor i pedagog, dziekan Wydziału I Kompozycji, Dyrygentury i Teorii Muzyki Uniwersytetu Muzycznego Fryderyka Chopina w Warszawie. Przytoczył słowa Chopina: „Szczęśliwy ten, kto może być kompozytorem i wykonawcą zarazem”. W osobistej, pierwszej części wystąpienia, prof. Kawalla wspominał swoją muzyczną rodzinę, a także rodzinne więzy krwi z Chopinem – Adam Krzyżanowski, wuj Chopina, był pradziadkiem matki Szymona Kawalli. Odmalował również barwnie swe najwcześniejsze kontakty z muzyką, które zadecydowały o dalszej drodze życiowej i o decyzji, podjętej w wieku trzech lat (!), zostania dyrygentem. W części głównej referatu prof. Kawalla przedstawił życie i twórczość Panufnika w okupowanej przez Niemców Polsce i w okresie stalinizmu, wyjazd do Londynu, a także działalność kompozytora w Wielkiej Brytanii, ze szczególnym uwzględnieniem znamion polskości w jego twórczości emigracyjnej.

W kolejnym referacie dr Ewa Osińska przedstawiła „Ryszarda Baksta – mistrza fortepianu”, pod którego kierunkiem studiowała grę na fortepianie w Państwowej Wyższej Szkole Muzycznej w Warszawie. Swą działalność artystycz-

VI Konferencja Kwietniowa PUNO, 9 kwietnia 2016 r., 10.00 – 18.00

Wkład polskich artystów i pisarzy w kulturę brytyjską po 1945 r.

09.30 – 10.00 Rejestracja

10.00 – 10.10 Otwarcie konferencji

Powitanie: Rektor PUNO, prof. dr hab. Halina Taborska

10.10 – 11.30

Sesja pierwsza: *Cztery referaty historyczne, poświęcone niezującym pisarzom i artystom*

10.10 – 10.30 *Polscy artyści-plastycy w Wielkiej Brytanii 1945–1989. Pracownie, grupy artystyczne i galerie. Stan badań*

prof. dr hab. Jan Wiktor Sienkiewicz

10.30 – 10.50 *Witraże maryjne Aleksandra P. Kleckiego, Our Lady Immaculate & St Philip Neri Catholic Church w Uckfield*

prof. dr hab. Halina Taborska

10.50 – 11.10 *Jerzy Pietrkiewicz (Peterkiewicz) i jego wkład w literaturę angielską*

prof. dr Alicja Moskalowa

11.10 – 11.30 *Kulturowe pomosty – Bolesław Taborski, tłumacz i interpretator*

prof. dr hab. Ewa Lewandowska-Tarasiuk

Przerwa na kawę 11.30 – 11.50

11.50 – 13.30

Sesja druga: *Cztery referaty poświęcone twórcom starszego i średniego pokolenia*

11.50 – 12.10 *Janiny Baranowskiej wizje malarskie*

dr Dobrosława Platt

12.10 – 12.30 *Wojciech Antoni Sobczyński – twórca w przestrzeni pokoleń*

mgr Ewa Sobczyk

12.30 – 12.50 *O twórczości własnej mówi:*

Andrzej M. Borkowski

12.50 – 13.10 *Języki współczesności – twórcze ścieżki w nieznanie*

Wojciech A. Sobczyński

13.10 – 13.50 DYSKUSJA

13.50 – 14.40 Przerwa na lunch

14.40 – 16.00

Sesja trzecia: *Trzy referaty poświęcone twórcom młodego pokolenia*

14.40 – 15.00 *Contemporary Lynx na tropie polskich artystów w Wielkiej Brytanii*

Sylwia Krasoń

15.00 – 15.20 *Wokół projektu „Conversio” Małgorzaty Dawidek*

Alicja Kaczmarek

15.20 – 15.40 *Jan Krasnowolski: zderzenia, inspiracje*

Anna Błasiak

15.40 – 16.00 *Prasa jako źródło do badań nad dokonaniem artystycznymi Polaków na obczyźnie*

prof. dr hab. Jolanta Chwastyk-Kowalczyk

15.00 – 16.20 Przerwa na kawę

16.20 – 17.40

Sesja czwarta: *Mówią twórcy – galerie, teatr, grupy artystyczne i literackie*

16.20 – 16.40 *Studio Sienko Gallery*

Olga Sienko

16.40 – 17.00 *Galeria POSK*

Joanna Ciechanowska, APA

17.00 – 17.20 *Polski reżyser na obczyźnie, w teatrze polskim i angielskim*

Helena Kaut-Howson

17.20 – 17.40 *Grupa artystyczna KaMPe*

Aleksy Wróbel

17.40 – 18.20 DYSKUSJA

18.20 – 18.30 Podziękowania i zamknięcie konferencji

19.00 – 19.30 Program artystyczny – fragmenty ze spektaklu „Sto pociech”, opartego na twórczości Wisławy Szymborskiej, w wykonaniu zespołu Sceny Polskiej Londyn z siedzibą w POSK-u (dawniej Scena Poetycka)

Zespół Programowo-Organizacyjny VI Konferencji Kwietniowej PUNO

prof. dr hab. Halina Taborska, przewodnicząca, PUNO

prof. dr hab. Ewa Lewandowska-Tarasiuk, wiceprzewodnicząca, Akademia
Pedagogiki Specjalnej w Warszawie, Zakład Współczesnej Kultury Literackiej i
Artystycznej PUNO

dr Magdalena Zegarlińska, sekretarz, Zakład Współczesnej Kultury Brytyjskiej
PUNO

dr Małgorzata Dawidek Gryglicka, Slade School of Fine Art. University College
London, Zakład Współczesnej Kultury Literackiej i Artystycznej PUNO

mgr Żaneta Steffek, Zakład Badań nad Emigracją PUNO

mgr Wojciech Klas, Zakład Badań nad Emigracją PUNO

mgr Halina Stochniol, Administracja PUNO

mgr Danuta Nadaj, Administracja PUNO

mgr Ula Lenik, Kwestura PUNO

ną zaczęła w 1968 roku, podczas kolejnych studiów w Conservatoire Européen w Paryżu, które ukończyła z dyplomem Prix d'Excellence. Dr Osińska, pianistka koncertowa i laureatka wielu nagród, a także członek jury wielu konkursów pianistycznych, mówiła o swym profesorze i mistrzu, ale także przyjacielu, który wraz z żoną Barbarą Bakst gościł ją wielokrotnie w Londynie. Jej wystąpienie było wzruszającym wspomnieniem o człowieku i muzyku. Ryszard Bakst, wykształcony w moskiewskim konserwatorium muzycznym, był w opowieści pianistki nieocenionym pedagogiem, czerpiącym z tradycji rosyjskiej. Poświęcał bardzo dużo czasu swoim uczniom, ale ćwiczył też nieustannie własny, bardzo szeroki repertuar: grał Skriabina, Prokofiewa, Musorgskiego, Rachmaninowa, Coplanda i Szostakowicza. Uczył rozróżniać formy muzyczne, „żeby polonez nie był mazurkiem”... Otwierał oczy na muzykę, na piękno, nigdy nie odmawiał wsparcia. Sam był bardzo nieśmiały, nie chwalił się, miał tremę, siłą trzeba go było wyciągać na scenę. Był prawdziwym artystą, pochłoniętym tworzeniem, szukaniem dźwięku, a to, charakterystyczne dla szkoły rosyjskiej, jest też kamieniem węgielnym pracy polskiej pianistki. Trudnym przeżyciem osobistym Baksta, ciężącym nad nim do końca życia, było to, że po 1968 roku musiał opuścić Polskę.

Ostatnim, przedstawionym na sesji niezującym kompozytorem, był młodo zmarły André Tchaikowsky, postać zarazem intrygująca i tragiczna, przeżywająca pośmiertnie drugi okres zasłużonej sławy. Referat o jego życiu i twórczości przygotowała dr Anastasia Belina-Johnson, autorka biografii Tchaikowskiego *Musician Divided*, pisarka, muzykolog, reżyser oper, która pracuje w londyńskim Royal College of Music. Nie mogła jednak wziąć osobiście udziału w konferencji, bo w tym czasie była w Nowej Zelandii, uczestnicząc w promocji muzyki Tchaikowskiego. Tekst jej wystąpienia odczytał Michał Ćwizewicz. W narracji o życiu i twórczości muzyka dr Belina-Johnson opisała m.in. tragiczne wydarzenia w Warszawie podczas II wojny światowej, kiedy André, Polak pochodzenia żydowskiego, jako dziecko miał zmienione nazwisko i chowany był w szafie przez swoją babcię, która uratowała mu życie.

Tchaikowsky, który w międzynarodowej karierze stawiał siebie często w niebezpiecznym kontekście przez swoje kontrowersyjne i prowokacyjne zachowanie czy komentarze, podarował swoją czaszkę Royal Sheakespeare Company. Był to ostatni akt „buntownika życia”, a jego biografia napisana przez Anastasię Belinę-Johnson nosi podtytuł – *Buntownik klawiatury*.

W zakończeniu sesji przedpołudniowej prof. dr hab. Jolanta Chwastyk-Kowalczyk, dyrektor Instytutu Dziennikarstwa i Informacji Uniwersytetu na Uni-

wersytecie Jana Kochanowskiego w Kielcach i profesor afiliowana PUNO, autorka ponad 100 publikacji naukowych, której polem specjalistycznym jest prasa wychodźcza i emigracyjna, przedstawiła referat zatytułowany „Propagowanie osiągnięć polskich kompozytorów i wykonawców na łamach londyńskiego »Dziennika Polskiego i Dziennika Żołnierza«” w latach 1944–1989”. Oba te dzienniki (później połączone) w opisanym okresie śledziły muzyczne kroki śpiewaków, kompozytorów i muzyków, takich jak Artur Rubinstein, Ignacy Paderewski, Witold Małcużyński, Józef Turczyński, Zygmunt Dygat, Marian Błaszczyński, Andrzej Panufnik, Witold Lutosławski, Tola Korian i Nina Grudzińska.

Podczas przerwy obiadowej odbył się w Jazz Café niezwykle, półtoragodzinny koncert młodych muzyków polskich, stanowiący integralną część konferencji. Jako pierwsi wystąpili dwaj bracia: Michał i Filip Ćwiżewiczowie w duecie „Kaprys na dwoje skrzypiec” Henryka Wieniawskiego i „Delirium for Two Violins” Richarda Birchalla. Był to wspaniały spektakl „zgadzających się i kłócących” skrzypiec dwóch młodych wirtuozów, wychowanych przez ojca, Krzysztofa Ćwiżewicza, na góralskiej muzyce, którą określił jako „święty symbol przynależności”. Pod koniec występu bracia zagrali kompozycję własną Michała, opartą na góralskiej muzyce i balecie Szymanowskiego „Harnasie”.

Jako druga wystąpiła Alina Bzhezhinska, harfistka, z gościem specjalnym, Magdaleną Durant – sopran. Jest dobrze znana słuchaczom BBC, Radio 3, BBC Cultural Show i Classic FM. Na koncercie w Jazz Café grała utwory Jana Sebastiana Bacha, Benjamina Brittena, Stanisława Moniuszki i Carlosa Salzedy, jak również tradycyjne melodie polskie, szkockie i ukraińskie, takie jak „Plywe kacza” – była to jej własna kompozycja oparta na ukraińskiej, tradycyjnej melodii, którą Alina zaaranżowała na harfę.

Następnie popularny zespół jazzowy Leszek Kulaszewicz Quartet w składzie: Leszek Kulaszewicz – saksofon, Tomasz Bura – fortepian, Gareth Hughes – kontrabas; Marek Dorcik – perkusja, wykonał cztery utwory: standard jazzowy, „O, mój rozmarynie” (polska pieśń żołnierska), „Kaszëbscë jezora” (zreharmonizowany walczyk kaszubski), „Amber Light” (kompozycja Leszka Kulaszewicza).

Koncert zakończył się występem Alle Choir – zespołu wybitnych młodych wokalistów, którzy brawurowo *a cappella* wykonali utwory: „Fly Me to the Moon”, „Just in Time”, „Scandinavian Shuffle”, „Fever”.

Popołudniowa sesja Konferencji została poświęcona muzykom starszego i średniego pokolenia, mieszkającym i tworzącym na Wyspach. Ewa Lewandowska-Tarasiuk, dr nauk humanistycznych, filolog z wykształceniem muzycznym, kierownik Zakładu Wychowania Muzycznego i Literackiego w Akademii Pedagogiki Specjalnej im. Marii Grzegorzewskiej w Warszawie, prof. PUNO w Londynie, autorka wielu książek z dziedziny kultury literackiej, wygłosiła referat „Wirtuozeria fortepianu Anny Marii Stańczyk na Wyspach”. Zaprezentowała sylwetkę tej wybitnej pianistki, oryginalność jej stylu, wirtuozerię wykonania, jak również przedstawiła jej artystyczny rodowód.

Prof. Alicja Fiderkiewicz opowiadała o swojej karierze, którą rozpoczęła w wieku siedmiu lat w warszawskiej Szkole Muzycznej im. Karola Szymanowskiego, aby po dwóch latach otrzymać miejsce w Centralnej Szkole Muzycznej w Moskwie, gdzie uczyła się przez następne sześć lat. Po ukończeniu liceum muzycznego w Warszawie postanowiła kontynuować studia za granicą w Royal Northern College of Music w Manchesterze, w klasie prof. Ryszarda Baksta. Zdobyła wiele nagród, jak również Calouste Gulbenkian Fellowship. Była solistką z wieloma orkiestrami i nagrała cztery wysoko ocenione płyty.

Mgr Sylwia Praśniewska, filolog, muzykolog, od ponad 16 lat redaktor i dziennikarz, prezentowała referat zatytułowany „Polak na muzycznym Olimpie – artystyczna droga Krzysztofa Śmietany”. Opisała karierę tego doskonałego skrzypka, który po otrzymaniu stypendium do Guildhall i wizycie na świętach w Polsce, został niemal uwięziony w kraju przez stan wojenny w 1981 roku. Opuścił Kraj dzięki pomocy znajomych. Nastąpiła zmiana życiowych planów, rozpoczęła się kariera światowa. W Londynie występował w Queen Elizabeth Hall, Royal Albert Hall, o swym koncercie w PROMS w 1997 roku powiedział: „Nigdy przedtem ani potem nie grałem dla tak wielkiej publiczności. Ta publiczność naprawdę kocha muzykę. Występ na PROMS to wielki zaszczyt”. Rodzina, u której wynajmował pokój, ujęta jego artystycznymi osiągnięciami, założyła Fundację, dzięki której Krzysztof Śmietana grał na unikatowych, neapolitańskich skrzypcach z XVIII wieku.

Następnym mówcą był dr Krzysztof Ćwiżewicz, etnomuzykolog, muzyk, nauczyciel, urodzony i wykształcony w Krakowie, od 1981 roku mieszkający w Londynie. Od 20 lat uczy muzyki w szkołach średnich, kontynuując wcześniejszą wieloletnią praktykę prywatnego nauczania. Był odpowiedzialny za kierowanie szkolnymi wydziałami muzycznymi, prowadził zespoły szkolne (chóry, orkiestry). Zajmuje się również aranżowaniem, komponowaniem i profesjonalnym przepisywaniem/edytowaniem muzyki (dla Novello i BBC). Jest

aktywny także w życiu muzycznym w Anglii – gra na akordeonie, kontrabasie i fortepianie w 25-letnim już zespole góralskim „Giewont”. W referacie „Czym jest polska muzyka w Wielkiej Brytanii” nawiązał do tematu „etnicznej tożsamości”. Jako przykład opisał muzykę góralską z Podhala i związane z nią różne opinie socjologów. Powiedział: „Do badań muzyki góralskiej (i porównania jej z muzyką polską w Wielkiej Brytanii) użyłem kilku użytecznych propozycji z antropologii społecznej, na których oparłem mój doktorat. Najwięcej inspiracji dostarczył mi Victor Turner – wprowadził on pojęcia *communitas* i kreatywności ludzi pogranicza, a Eric Hobsbawm opisał tzw. wymyśloną tradycję. Trzecim był Edward T. Hall i jego podział kultury na formalną, techniczną i nieformalną”.

Sesja trzecia poświęcona była twórcom, orkiestrom, chórom i zespołom muzycznym młodszego pokoleniu. Rozpoczął ją Tomasz Furmanek, związany z muzyką od młodych lat – prowadził własny zespół muzyczny, pracował w jednej z warszawskich firm fonograficznych jako menadżer do spraw promocji oraz producent. Pisze także piosenki. Uczył się śpiewu jazzowego pod okiem wybitnych warszawskich pedagogów oraz w Niepublicznej Szkole Artystycznej im. Jerzego Wasowskiego w Warszawie. Obecnie mieszka w Londynie i zajmuje się dziennikarstwem muzycznym, głównie tematyką jazzową. Współpracuje z m.in. „Jazz Forum”, „London Jazz News”, „Teraz Rock”, „JazzPress”, „Gońcem Polskim”, „Cooltura” czy „Nowym Czasem”. Okazjonalnie zajmuje się działalnością impresaryjną. Przez prawie pięć lat prowadził w Jazz Café POSK, cieszące się bardzo dużą popularnością, regularne imprezy muzyczne „Tomasz Furmanek zaprasza...”, prezentując artystów związanych z muzyką jazzową z Polski, Wielkiej Brytanii i innych krajów Europy i świata. Gośćmi jego koncertów byli m.in. Michał Urbaniak, Krystyna Prońko, Adam Wendt, Gwilym Simcock, Alicja Śmietana, Norma Winstone, John Etheridge, Jim Mullen, Christine Tobin, Georgia Mancio, Krzysztof Urbański i Alice Zawadzki.

Tomasz Furmanek wygłosił referat „Polscy muzycy młodego pokolenia na angielskiej scenie jazzowej”, w którym przedstawił sylwetki wyróżniających się muzyków zarówno pochodzenia polskiego, urodzonych tutaj, jak i tych, którzy przyjechali do Wielkiej Brytanii z Polski. Maciek Pysz, Krzysztof Urbański, Leszek Kulaszewicz, Agata Kubiak, Sylwia Białas, Krzysztof Bura to ludzie, którzy – zdaniem referenta – jak „prawdziwi muzycy posługują się tym samym językiem, więc dla nich nie ma problemu porozumieć się w multikulturalnym środowisku”.

Referat w języku angielskim wygłosił Gary Smith. Ten entuzjasta polskiego jazzu przedstawił bogatą informację o współczesnym jazzie w Polsce i Wielkiej Brytanii: „Modern jazz in Poland & the UK: a shared heritage”. Opowiadał o przejściu z tradycyjnego jazzu (*trad jazz*) do bardziej nowoczesnej formy wolnego jazzu (*free jazz*), aż do ostatniego fenomenu – jazzu rockowego (*jazz fusion*), mówił też o równoległości rozwoju muzyki w Polsce i na Zachodzie w tym samym czasie. Gary Smith mówił o swojej pasji do jazzu: „W latach 50., 60. najlepszą drogą, aby zdenerwować rodziców, była deklaracja bycia wielbicielem jazzu”. Przypominał też tych twórców, którzy rozslawili polski jazz – wśród nich Krzysztofa Komedę, Zbigniewa Namysłowskiego – pierwszego polskiego gościa muzyki jazzowej w UK, Tomasza Stańkę – „Polish Miles Davies” oraz zasługi polskich festiwali muzycznych – festiwale w Sopocie i koncerty Jazz Jamboree w Warszawie, na których regularnie Polska gościła światowej sławy muzyków jazzowych.

Dr Agnieszka Szajner z Instytutu Nauk Społecznych PUNO – badaczka, a także dyrygentka chóru dziecięcego, przedstawiła swą „etiudę badawczą”, której głównym tematem była „pasja”: co to znaczy, czym ona jest, jak się objawia. Jako przykład przedstawiła zespół Alle Choir, który jest zespołem *a capella* i najlepszym przykładem zespołu istniejącego dzięki pasji śpiewających w nim muzyków. Na przykładzie utworów i działalności artystycznej grupy wokalne Alle Choir dr Szajner wyjaśniła, jak szeroko może być pojmowany koncept „pasja” i jak się ona objawia.

Referentką sesji trzeciej była również Barbara Klimas-Sawyer, MA, która zajmuje się kulturą folklorystyczną. W 1973 roku założyła Zespół Pieśni i Tańca „Orlęta” i jest jego dyrektorem artystycznym, a także choreografem od 43 lat. Została laureatką nagrody im. Oskara Kolberga za zasługi dla kultury ludowej. Jej referat dotyczył „Polskiego folkloru i polskich muzyków w zespołach tanecznych w Wielkiej Brytanii”.

W sesji czwartej i ostatniej mówili o sobie muzycy najmłodszego pokolenia, których gry uczestnicy Konferencji słuchali w czasie południowego koncertu. Pierwsze wystąpienie miał Michał Ćwizewicz, który studiował w Royal College of Music, Guildhall School of Music and Drama, CRR w Paryżu, Escuela Superior de Música Reina Sofia w Madrycie i ze znanymi muzykami – Krzysztofem Śmietaną, Itzhakiem Rashkovskym i członkami Ysaye and Alban Berg Quartets. Michał Ćwizewicz jest znanym, bardzo utalentowanym młodym skrzypkiem. Został niedawno przedstawiony królowej angielskiej

w pałacu Buckingham na „Young Artists Reception”. Koncertuje na całym świecie, słuchają go odbiorcy BBC Radio 3, jak również telewizji BBC i polskiej. Jest *concertmasterem* i współdyrektorem Górecki Chamber Orchestra. Gra też w duecie ze swoim bratem Filipem Ćwiżewiczem – występują jako Ćwiżewicz Brothers. Mówił o sobie w wystąpieniu zatytułowanym „Polsko-brytyjski muzyk – nauczyciel w świecie Schuberta, Szymanowskiego i... Sabały”.

Alina Bzhezhska, MA, jedna z najbardziej znanych harfistek w Wielkiej Brytanii, opowiedziała o swojej karierze w referacie zatytułowanym „Alina Bzhezhska – polska harfistka, droga zawodowa, osiągnięcia muzyczne w Wielkiej Brytanii”. Urodziła się w rodzinie polskiej we Lwowie. Studiowała grę na harfie w Akademii Muzycznej w Warszawie, Niemczech i USA. Jest wykładowcą harfy w Szkockim Królewskim Konserwatorium (Royal Conservatoire of Scotland) oraz m.in. członkiem zespołów jazzowych Konrada Wisniewskiego, tria Kofi-Bzhezhska-Prime i Kwintetu Niki King.

Ostatnim mówcą na Konferencji był Leszek Kulaszewicz, saksofonista jazzowy, kompozytor, absolwent Akademii Muzycznej w Gdańsku, który od 10 lat działa na scenie angielskiej, organizując takie imprezy, jak Londyńskie Zaduszki Jazzowe, Shernhal Jazz Evenings, Jazz Dance & Prosecco, RAFA Club Jazz Thursdays. Jest też twórcą alternatywnej metody nauczania improwizacji jazzowej. Jego koncert w Jazz Café był ucztą dla miłośników jazzu, a referat zatytułowany „10 lat w nowym kraju – jako student, muzyk jazzowy i nauczyciel” został nagrodzony oklaskami za żywiołową demonstrację tego, że muzyka może być pasją, rzemiosłem i dobrą zabawą. Zademonstrował kilka swoich „metod”, np. Metoda „5M” – to znaczy pięć minut praktyki codziennie. Jest też, przyznał, metoda „5S” – pięć sekund. Tak, bo pięć sekund wystarczy na wyjęcie instrumentu. A potem, „zależy od siebie – tłumaczył Leszek Kulaszewicz – pokusa? czy nie...? grać dalej czy zostawić instrument?”.

Po długim dniu – 17 referatach i krótkiej dyskusji oraz pytaniach zgromadzonych osób – prof. Halina Taborska, rektor PUNO, zamknęła VII Konferencję Kwietniową PUNO, dziękując referentom, organizatorom i uczestnikom, a także zapraszając do uczestnictwa w VIII Konferencji, zaplanowanej na drugą sobotę kwietnia 2018 roku, która ma być poświęcona trzem pokoleniom architektów i urbanistów polskich, działających w Wielkiej Brytanii po roku 1945.